

ĐUI-MÙ MÀ VẤN TIN-CÂY

Hôm nay tôi muốn cùng các em suy-nghĩ về cái phước lớn-lao vô-cùng mà mỗi một tin-dồ phải hèn lòng trông-dợi. Ấy là Đức Chúa Jê-sus-Christ tái-làm. Trước khi luận đến lẽ đạo cao-qui này, tôi xin thuật cho các em một truyện rất cảm-động.

Cô Bích ở trong làng là một cô gái rất đẹp. Chẳng những mặt-mày cô đẹp, nhưng lòng cô đẹp với những nết-hạnh quý-báu như yêu-thương, nhơn-từ, nhu-mì, siêng-năng, vắn vắn. Cha mẹ cô hứa gả cô cho Phụng, một thanh-niên thông-minh, đĩnh-dẫn, mới thi đậu Tú-tài Tây và đã sang Pháp học nghề thuốc. Trong lúc chờ-dợi Phụng về làm lễ cưới, Bích hết sức giữ lòng trong-sạch và vui-vẻ sống trong hi-vọng lối-tươi. Có nhiều thanh-niên khác trong làng ấy và những làng gần đó muốn hỏi Bích làm vợ, viện cớ rằng khi trở về chắc đâu Phụng còn cớ thương-yêu Bích, là một cô gái nhà quê, nghèo-nàn. Nhưng cha mẹ Bích và Bích chối-từ; lòng tin của Bích chẳng vì lời gièm-pha mà lay-chuyển; trái lại, lòng tin ấy mạnh-mẽ càng thêm.

Rủi một ngày kia, Bích đau mắt rất nặng, cha mẹ chạy thuốc đủ phương mà bệnh càng ngày càng nguy. Rồi lại, Bích đui-mù. Thôi thế là hết hi-vọng, ai cũng trông vậy. Cha mẹ Bích trông vậy, bà-con Bích trông vậy. Dân làng bán-tán rằng khi từ Pháp trở về, chắc Phụng chẳng thêm cưới Bích làm vợ. Họ nói rằng:

— Thiếu gì con gái đẹp-dẽ, giàu-sang, lành-lặn, mà lại đi cưới cô mù làm cục nợ!

Nghe vậy, Bích chẳng chút nao lòng,

sờn dạ. Bích nói với cha mẹ rằng:

— Xin cha mẹ đừng lo, con hết lòng tin-cây Phụng. Chẳng là người cao-thượng, nhơn-hiên; chắc không lia-bỏ con đâu. Rồi cha mẹ coi! Phụng sẽ đem tài học chữa cho mắt con thấy được và cưới con làm vợ. Con hết lòng tin như vậy.

Cha mẹ cũng cứ ừ cho Bích vui lòng, chớ ông bà nghi-ngờ hết sức.

Ngày qua, tháng-lại, sau mấy năm. Phụng thi đậu thầy thuốc chuyên-môn chữa mắt, mà lại đậu cao hơn hết. Khi chàng về đến làng, mọi người chờ xem chàng đối-đãi với Bích thế nào. Lúc này là lúc lòng tin của Bích thành ra sự thực. Đứng như lời Bích đã tin, Phụng đem tài học của mình hết sức cứu-chữa Bích. Và sau hai tháng, Bích thấy được tinh-tường như xưa. Ôi! La-làng thay! Phước-hạnh thay! Cảm-động thay! Bích lại thấy Phụng mà bấy lâu mình hết lòng yêu-mến và tin-cây. Và liền sau đó Phụng làm lễ cưới Bích làm vợ rất long-trọng. Bấy giờ cha mẹ, bà-con, làng-xóm hết sức khen-ngợi Bích biết người biết cửa, và Phụng vẹn nghĩa trước sau.

Truyện ngắn này làm thí-dụ cho các em để hiểu lẽ đạo về Đức Chúa Jê-sus-Christ tái-làm.

Bích cũng ví như tin-dồ, còn Phụng ví như Đức Chúa Jê-sus-Christ. Sứ-dồ Phao-lô nói rằng: «Tôi đã gả anh em cho một chồng mà thôi, đang anh em như người trinh-nữ tinh-sạch ở Đấng Christ (II Cô-r. 11: 2). Các em thấy không? Bôn-phận thứ nhất của

tin-dễ dàng chờ-đợi Đức Chúa Jê-sus-Christ ở trên trời giáng xuống» (I Tê 4: 16), là phải giữ mình cho «tinh-sạch.» Các em hãy tự hỏi mình có tinh-sạch không? Các em có dương-ham-mến tội-lỗi nào không?

Trong lúc Bích chờ-đợi Phụng từ Pháp về, thì có nhiều thanh-niên muốn chiêm được lòng Bích, nhưng Bích từ-chối hết. Ấy cũng vì như tin-dễ dàng chờ Đức Chúa Jê-sus-Christ tái-lâm, thì ma-quỉ và thê-gian hết sức căm-dố họ lia-hỗ Ngài mà theo chúng: Chúng Chúa răn-day ta rằng: «Vi có tội-ác sẽ-thêm nhiều, thì lòng yêu-mến của phần nhiều người sẽ nguội-lạnh» (Ma 24: 12). Quả thật, khi Chúa gấn tái-lâm, thì có một số người bỏ Ngài và nhiều người sanh ra yếu-đuối, nguội-lạnh. Các em phải tự xét xem mình có thuộc trong hạng đó không? Chúng ta phải yêu-mến Đấng mình không thấy (xem I Phiê 1: 8).

Cái ngày Bích đau mắt đến nỗi đau-mù khiến ta nghĩ rằng nếu Đức Chúa Jê-sus-Christ chậm tái-lâm bảy, tám chục năm nữa, thì phần rất đông hoặc hết thấy các em và chính mình tôi phải qua đời, phải nếm-trải sự chết, phải chôn trong mồ-mả. Nhưng trong giờ chết, chúng ta cũng cứ vững lòng tin-cậy lòng yêu-thương vô-hạn và quyền-phép vô-cùng của Đức Chúa Jê-sus-Christ; vững lòng tin-cậy Đấng thành-tin sớm, muộn bản sẽ tái-lâm.

Sứ-dô Phao-lô nói rằng: «Sẽ có tiếng kèn lớn và tiếng của thiên-sứ lớn cùng tiếng kèn của Đức Chúa Trời, thì

chính mình Chúa ở trên trời giáng xuống; bấy giờ những kẻ chết trong Đấng Christ, sẽ sống lại trước hết. Kế đến chúng ta là kẻ sống, mà còn ở lại, sẽ cùng nhau đều được cất lên với những người ấy giữa đám mây, tại nơi không-trung mà gặp Chúa, như vậy chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn» (I Tê 4: 16-17). Lại rằng: «Chúng ta trông đợi Cứu-Chúa mình, là Đức Chúa Jê-sus-Christ. Ngài sẽ biến-hóa thân-thể bên-mặt chúng ta ra giống như thân-thể vinh-hiền Ngài, y theo quyền-phép Ngài có đề phục muôn vật» (Phil 3: 20-21).

Phụng đã chữa lành cho Bích và cưới Bích làm vợ, thì khiến ta nghĩ đến lúc mình sẽ được sống lại hoặc biến-hóa, sẽ «được mời lại dự tiệc cưới Chiên Con» (Khải 19: 9). Đó là ngày vinh-hiền vô-cùng cho chúng ta, là kẻ hiện nay hết lòng yêu-mến và tin-cậy Đức Chúa Jê-sus-Christ. Chúng ta sẽ đổi mặt với Ngài, cùng Ngài chung hưởng hạnh-phước và sự vinh-hiền đời đời vô-cùng.

Các em yêu-dấu ơi, trong lúc cầu-nguyện, đọc Kinh-Thánh, thờ-phụng Chúa, hoặc học-hành, chơi-giỡn, ăn-nói, làm-lụng, hãy chú-ý kỹ-càng rằng Đức Chúa Jê-sus-Christ, Cứu-Chúa chúng ta, sắp tái-lâm. Các em hãy chực cho sẵn để tiếp-rước Ngài. Chúa phán với người lớn cũng như với con trẻ rằng: «Hãy tỉnh-thức luôn và cầu-nguyện, để các ngươi được tránh khỏi các tai-nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con người» (Lu 21: 36).

HỚT TÓC LÀM CHỨNG CHO CHÚA

TAM là một cậu học-sanh có tiếng tốt nhất làng. Cậu tốt như vậy vì cha mẹ cậu hết lòng tin Đức Chúa Jê-sus và đã cần-thận dạy-dỗ cậu sớm biết nhận Ngài làm Cứu-Chúa của cậu. Người làng yêu-mến cậu lắm. Mỗi khi họ nhớ cậu viết thơ và đọc thơ, thì cậu hết lòng giúp-đỡ. Về mặt tươi

sáng của cậu làm chứng rằng cậu hay giao-thông với Đức Chúa Trời bằng sự cầu-nguyện và đọc Kinh-Thánh.

Năm cậu 15 tuổi, cậu thi đậu bằng Sơ-học Pháp-Việt. Vì cha mẹ nghèo, lại thêm giá sanh-hoạt lừng gập bội, cậu phải buồn-rầu từ-giã sách-vở với bao nhiêu hi-vọng tốt-đẹp để đi học.

nghe. Sức cậu không khỏe lắm, nên cha mẹ để cậu học nghề hớt tóc tại tiệm của ông chấp-sự Sanh. Ông Sanh đối-đãi cậu hết sức tử-tế, coi cậu như con-cái, và để cho cậu có nhiều thời-giờ đọc Kinh-Thánh và cầu-nguyện.

Tâm rất thông-sáng, nên chỉ trong hai tháng cậu đã lách nghề. Nhưng vì cậu còn nhỏ tuổi, nên ông Sanh phải để cậu hớt tóc cho những trẻ em vào trạc tuổi cậu.

Tuy được yên thân, nhưng Tâm vẫn thăm tiếc tuổi trẻ đương sức học-bành tăn-tới. Cậu nghe anh Tri, chị Hoài đang học năm thứ nhứt bậc Thành-chung ở Huế, thì cậu đau-sốt lắm. Và nhiều lúc đêm khuya khó ngủ, gối cậu ướt đầm nước mắt thương thân chẳng được may-mắn như ai.

Một buổi sáng Chúa-nhật kia, Mục-sư giảng đề-mục: «*Anh em có sống nơi Chúa muốn mình sống chăng?*» Ông cất nghĩa rằng có khi ta gặp sự rủi, trái ý mình mong-mỏi, nhưng khi ấy phải cầu-nguyện Chúa tỏ cho mình biết

Ngài muốn mình làm chi cho Ngài.

Và trong khi cả Hội-Thánh cầu-nguyện tha-thiết, thì Đức Thánh-Linh tỏ cho Tâm biết rằng Tâm ở tiệm hớt tóc của ông Sanh thật là đang sống nơi Chúa muốn mình sống. Tâm hiểu rằng Chúa đặt mình ở đó để làm chứng về danh Ngài, về ơn cứu-rỗi của Ngài cho các bạn đồng tuổi với mình. Bao nhiêu nỗi buồn-rầu, cay-dắng, thất-vọng, oán-trách của Tâm rớt hết, và không sao cầm được sự vui-mừng, Tâm bật miệng la lớn: «*A-lê-lu-gia!*»

Từ đó trở đi, mỗi khi cặm-cui hớt tóc cho bạn trẻ, thì Tâm tươi-cười, vui-vẻ, sốt-sắng nói cho các bạn ấy biết Đức Chúa Jesus-Christ là Chúa-Chúa của mình và của họ. Chúa-nhật nào cũng có một vài bạn nhận lời mời của Tâm mà đến nhà giảng nghe Lời của Chúa. Và thỉnh-thoảng có một, đôi bạn trở lại tin theo Ngài.

Tâm thấy mình sung-sướng trọn- vẹn vì đang sống nơi Chúa muốn mình về hầu việc Ngài, rải phước cho kẻ khác.

NGƯỜI ĐƯỢC CHÚA ĐẠI-DỤNG

«*Đức Giê-hô-va ... làm cho quyền-năng Đấng chịu xức dầu của Ngài ra tỏ»* (1 Sa 2: 10)

TA ơn Đức Chúa Trời, Ngài đã kêu nhóm trong lòng nhiều tôi-tớ và con-cái Ngài sự ao-ước thấy một cuộc phục-hưng lớn-lao thực-hiện trong Hội-Thánh Việt-Nam. Nhiều người cũng có dự-vọng đáng kính, là mong được Đức Chúa Trời đại-dụng mình như các anh-lùng đứ-tin mà danh thơm còn sáng-tỏ trên trang sử-ký Hội-Thánh. Nhưng, buồn thay, trong thăm-tám phần nhiều người đó lại tự biết rằng Chúa không thể đại-dụng mình vì nhiều cơ mà chính mình biết rồi.

Khi nào nhà-nước tuyên-linh, thì luôn luôn nói rõ thể-lệ: phải bao nhiêu tuổi, cao và nặng từng nào, vân vân... Những người không hợp thể-lệ ấy đều bị loại-bỏ. Anh em muốn ứng-tuyên làm người Đứ-Chúa Trời đại-dụng chăng? Tốt lắm, nhưng anh em có

hợp thể-lệ của Đứ-Chúa Trời chăng? Đều đó chính anh em tự biết.

Anh em không cần bắt-chức họ-tịch của người được Chúa đại-dụng, không nên giả-mạo làm người mà Chúa đại-dụng. Nếu anh em thật được Đứ-Chúa Trời đại-dụng, thì sự ấy tự-nhiên được bày-tỏ ra; cũng như người bạn quần-áo lính thì tự-nhiên làm chứng rằng mình hợp thể-lệ của nhà-nước, và bởi đó được nhà-nước dùng.

Có người nói rằng: «*Tôi mong thấy một, hai người được Đứ-Chúa Trời đại-dụng.*» Thật là dè-dặt, thật là khiêm-tốn. Nhưng Đứ-Chúa Trời mong thấy cả trăm, cả ngàn người được Ngài đại-dụng. Và trong số đó đáng phải có anh, có chị, là người đương đọc bài này; cũng đáng phải có tôi, là người viết bài này.

BẠN MUỐN LÀM MÔN-ĐỒ ĐĂNG CHRIST CHĂNG ?

1. Hãy nhớ rằng dầu anh em là người tốt, cũng chưa phải là môn-đồ Đấng Christ, vì Lời Đức Chúa Trời tuyên-bổ rằng: «Chẳng có một người làm đều lành, dầu một người cũng không.»

2. Hãy nhận-biết rằng anh em gắng-gỏi hết sức mình thì cũng chưa phải là môn-đồ Đấng Christ, vì Lời Đức Chúa Trời tuyên-bổ rằng: «Mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh-hiền của Đức Chúa Trời.»

3. Hãy nhận-biết rằng tuy anh em là thuộc-viên một Hội-Thanh nào, anh em cũng chưa chắc là môn-đồ Đấng Christ, vì Lời Đức Chúa Trời tuyên-bổ rằng nhiều kẻ «hề ngoài giữ đều nhơn-đức, nhưng chối-bỏ quyền-phép của nhơn-đức đó» (II Ti 3 : 5).

4. Hãy xưng rằng mình là một tội-nhơn trước mặt Đức Chúa Trời, vì anh em đã trái-phạm các điều-răn của Ngài, và cả loài người phải nhận tội trước mặt Ngài.

5. Hãy xưng rằng mình không thể tự cứu mình, vì «ấy là nhờ ân-diễn, bởi đức-tin, mà anh em được cứu, đều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời.»

6. Hãy xưng rằng mình bị hư-mất, chẳng có hi-vọng gì; nếu không có Đức Chúa Jê-sus-Christ làm Cứu-Chúa riêng của mình, thì anh em chắc bị đoán-phạt, vì Ngài phán rằng: «Con Người (tức là Ngài) đã đến tìm và cứu kẻ bị mất.»

7. Hãy tin lời rao-giảng tốt-lành rằng Đức Chúa Jê-sus-Christ đã chịu chết vì kẻ có tội. Vậy, Ngài đã chết thay anh em, đã trả xong món nợ tội-lỗi của anh em tại Thập-tự-giá trên núi Gò-gô-tha.

8. Hãy tin sự-mạng vinh-hiền rằng Đức Chúa Jê-sus-Christ đã sống lại từ trong kẻ chết, và hiện nay Ngài có trọn quyền-năng để cứu-vớt mọi kẻ nhờ Ngài mà đến gần Đức Chúa Trời.

Hãy kén-cầu danh của Đức Chúa

Jê-sus-Christ. Hãy qui gối mà cầu-nguyện Ngài với một tấm lòng thành-thật ước-ao được cứu khỏi tội-lỗi. Vì Đức Chúa Trời đã hứa rằng: «Ai kêu-cầu danh Chúa thì sẽ được cứu.»

10. Hãy tin-cậy lời hứa chắc-chắn của Đức Chúa Trời, chớ đừng tin-cậy cảm-giác của mình. Bởi đức-tin, hãy tuyên-bổ rằng mình đã được cứu-rỗi bởi huyết của Đức Chúa Jê-sus-Christ đã đổ ra để làm nên sự tha tội cho anh em. Cũng hãy mở miệng xưng danh Ngài ra là Cứu-Chúa và là Chúa độc-ahót vô-nhị của mình.

Anh em hãy làm đủ mười khoản trên đây, thì sẽ trở nên môn-đồ yêu-dầu của Đức Chúa Jê-sus-Christ, sẽ được tha tội, được sống đời đời, và ngay trong đời này cũng được hưởng hết mọi ân-huệ quý-báu của Ngài ban cho.

Thí-dụ: anh em cầm trong tay một bình mực đen lớn. Anh em có thể làm tiêu mất mực đi không? Nếu đập bẻ bình, mực sẽ văng ra bốn phía. Nếu đổ xuống đất, đất sẽ nhuộm đen. Nhảy, hãy ra bờ biển, trút hết mực xuống đó. Những lượn sóng lớn của biển cả sẽ cuốn hết mực. Anh em cố tìm dấu-lịch của mực đen, nhưng không tìm được. Mà mực biển cũng chẳng vì mực mà mất sự trong-sạch.

Cũng một thể ấy, nếu bởi đức-tin và lời cầu-nguyện Đức Chúa Jê-sus-Christ, anh em trút hết tội-lỗi vào dòng huyết của Ngài đã đổ ra, thì bao nhiêu tội-lỗi xấu-xa ô-uế, gôm-ghiếc của anh em sẽ bị huyết Ngài cuốn mất. Ngài sẽ ban cho anh em một tấm lòng trong-sạch, gôm-giết tội-lỗi, ham-mến sự thánh-khiết, kính-mến Đức Chúa Trời, và biết chắc mình có sự sống đời đời.

Anh em hãy tiếp-nhận lời mời quý-báu của Đức Chúa Trời rằng: «Bây giờ hãy đến, cho chúng ta biện-luận cùng nhau: Dầu, tội các người như hồng-diệp, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên là